

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

Šolsko leto 2019/20, 23. december 2019, številka 8, letnik VIII

Tone Petek: »Znamke sem začel zbirati že pred šestim letom«

Noč branja »Knjižnica Laško me je zelo navdušila«

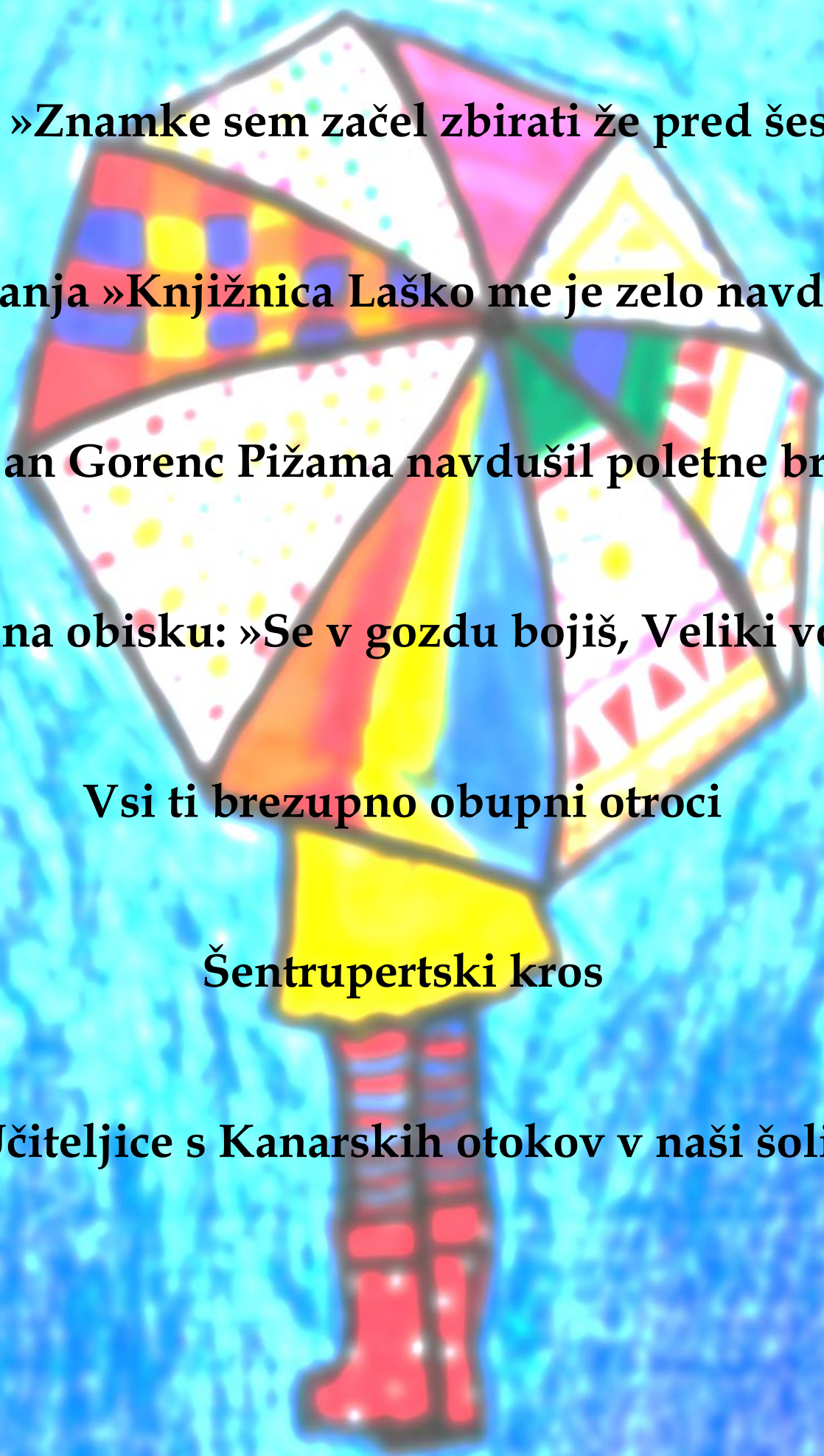
Boštjan Gorenc Pižama navdušil poletne bralce

Vrtec na obisku: »Se v gozdu bojiš, Veliki volk?«

Vsi ti brezupno obupni otroci

Šentrupertski kros

Učiteljice s Kanarskih otokov v naši šoli

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2019/20, 23. december 2019, številka 8, letnik VIII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Neža Starič, Ana Cvibošek, Klara Kovač, Gal Jazbinšek, Larisa Videc, Mineja Verk, Lana Dornik, Špela Ojsteršek, Klara Golec, Tereza Podkoritnik, Benjamin Lončar, Klara Gradič

Naslovnica: Zoja Ojsteršek

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

FILATELIJA

»Znamke sem začel zbirati že pred šestim letom«

Na noči branja nas je obiskal filatelist Tone Petek. Predstavil nam je filatelijo in nam pokazal mnoge znamke.

Filatelistični in numizmatični klub Celje je bil ustanovljen na vašo pobudo. Lahko poveste kaj več o tem?

Celjska organizirana filatelija izvira iz leta 1923. Vmes je bilo nekaj presledkov, zato sem pred leti, ko je začela zamirati organizirana filatelija, v Celju prispeval k temu, da smo ponovno ustanovili Filatelistični in numizmatični klub Celje.

Kdo lahko postane zbiratelj znamk?

Vsak. Za zbiranje znamk pravijo, da je mogoče od rojstva do stotega leta. Vsak lahko zbira znamke. Tu ni starosti in drugih omejitev.

Kdo se lahko včlani v vaše društvo?

Vsi. Tudi osnovnošolci. Vključitev otroka stane tri evre. To je letna članarina, za katero dobijo potem štiri revije Nova filatelija in posebno izdajo Izbrane znamke.

Kakšni so pogoji za to?

Ni jih. Lahko v šoli katerega učitelja naslovite v naš filatelistični klub. Imamo tudi spletno stran. Dobivamo se vsak drugi in četrti četrtek v mesecu v II. osnovni šoli v Celju.

Zbirateljstvo je večno aktualna zadeva. Ljudje zbirajo oziroma zbiramo vse mogoče. Kdaj ste začeli zbirati znamke?

Pred šestim letom. Takrat ni bilo na izbiro veliko možnosti in mene so privlačile podobice, sličice iz različnih poštnih pošiljk, ki so prihajale ali so bile nekje spravljene v domačem okolju.

Določene stvari se v življenju zgodijo same od sebe, druge s pomočjo kakšne spodbude. Kaj vas je spodbudilo k zbiranju znamk?

Radovednost. Mene je to zanimalo oziroma me še danes zanima. Znamke so bile takrat priložnost pri roki. Najbližje so bile. Najprej ena znamka, dve, potem vidiš različne znamke, nato se ta radovednost širi. Tako začneš spraševati sosede, prijatelje, znance, sorodnike, če ima kdo kakšno znamko. In to je začetek.

Ste kdaj v življenju zbirali še kaj drugega?

Da. Zanimivo vprašanje. Vžigalične škatlice in – ne bi si mislili – metulje. K zbiranju metuljev me je pritegnila knjiga, ki sem jo takrat dobil: Metulji na Slovenskem. Ker sem živel v okolju, ki je bilo bogato s cvetjem, sem takrat iz badminton loparja naredil metuljnico in sva z bratom lovila metulje ter imela kar lepo zbirko metuljev, razen nekaterih, ki so zaščiteni.

Kaj zavzetemu zbiratelju pomenijo vaše zbirke?

Tako bom rekel ... Moja zbirka ni nič posebnega, ker nisem šel veliko ne v globino ne v širino, ampak od nekdanj so me privlačile znamke, ki so izšle na tleh Slovenije. In teh znamk sem iz posameznih obdobj nekaj imel. Pred približno 15 leti sem si zadal nalogo, da bi le zbral te znamke, in danes imam 99 odstotkov teh znamk.

Ali med zbiratelji obstaja tekmovanje, morda izmenjujete znamke?

Da, obstaja. In še kako. Znamke so predmet tekmovanja, ampak sam ne tekmujem. Doslej še nisem tekmoval in zelo verjetno ne bom, ker pri tekmovanju obstajajo zelo stroga pravila. Podobno kot so v atletiki različne športne discipline, so discipline tudi v filateliji. Zanimivo je, da so kategorije teh tekmovanj pogojene tudi z velikimi denarnimi vložki. Zaradi tega slovenski filatelisti ne morejo segati daleč glede najvišjega tekmovalnega razreda, razen izjem. Ocenjujeta se tudi vrednost in dragocenost znamk.

Morda veste, kdo v Sloveniji ima največjo zbirko znamk?

Vem, ampak ne bom povedal (smeh).

Kje in kako najdete vedno nove primerke za svojo zbirko?

Enostavno je treba iti na internet in poiskati. To je ena najpogostejših oblik. Sicer pa slovenske znamke kupujemo na pošti. Niso drage, zelo so lepe in jih dobiš praktično iz prve roke. Obstajajo

tudi podjetja na spletu, ki se ukvarjajo s tem, in tudi dva, trije znanci so, ki imajo prav podjetje, ki se profesionalno ukvarja z znamkami.

Filatelisti ste zelo dejavni. Pripravljate tudi razstave, s katerimi gostujete marsikje. Med drugim ste se letos v začetku leta predstavili državnemu svetu. Kakšen je bil občutek ob tem?

Najprej je to velika čast, a obenem tudi odgovornost. Vseh teh razstav, ki sem jih pripravil, sem se lotil z veliko mero odgovornosti, predvsem zato, da bi občinstvu, ki so mu te razstave namenjene, predstavil ne samo znamke, ampak tudi zgodbo, ki je vezana nanje.

Najbrž ni področja, v povezavi s katerim ne bi bila izdana znamka. Katero področje vam je najbolj blizu?

To je težko reči. Ne zbiram znamk na določeno tematiko, sem pa doslej s približno tridesetih področij že pripravljaj razstave. Na primer iz zgodovine, športa, juda... Kot zanimivost – moja nekdanja sošolka ima Plesni forum in ob njegovem jubileju sem pripravil znamke na temo plesa. Ob drugi priložnosti na primer rudarske znamke. Pred kratkim sem zaprl razstavo 130 metrov pod Zemljo, kjer je upodobljeno premogovništvo na znamkah. Obstajajo tudi letalske znamke.

Lahko opišete, kakšno pot prehodi posamezna znamka od takrat, ko jo prvič dobite v roke? Kaj se potem z njo zgodi?

Zanimivo je dvoje. Če jo kupim na pošti, je pot zelo kratka, ker gre s poštnega pulta v moj album in tam ponavadi, če ne gre naprej na razstavo, ostane. A če je znamka kupljena na primer nekje v Ameriki ali na v Novi Zelandiji, ima že pred

nakupom lepo zgodovino. Poleg tega mora pripotovati do mene in pri tem opravi določene preglede, kakšno fotografiranje in podobno.

Znamke so večinoma papirnate, a obstajajo tudi drugačne.

Obstajajo. Tudi Slovenija je že izdala zanimive znamke, na katerih je morska sol, znamke, na katerih je med ... Imam tudi znamke iz lesa.

Znamke, na katerih sta steklo, kristal, in tudi znamke, na katerih je čipka. Znamke z zlato folijo, dobil sem tudi nekatere športne znamke z zlato folijo. Zlata folija je zaradi tankosti nanešena na papir. Predvsem afriške države zaradi eksplozivnosti tiskajo znamke na zlato folijo. Drugače imam tudi znamke na reciklažnem papirju, tekstilu, usnju ... Vse mogoče obstaja.

Posamezni primerki v vaših zbirkah imajo najbrž različno vrednost. Nam lahko izdate, katera znamka, ki jo imate v lasti, je največ vredna? Zakaj?

Največ so vredne znamke iz predvojne Jugoslavije. Na primer kralj

Aleksander IV., predtisk. Ta serija je več vredna. Potem je nekaj znamk iz medvojne Jugoslavije ... Italijanska okupacija. Zanimivo je, da so nekatere slovenske znamke iz leta 2000 dosegle lepe vrednosti. Na primer znamke, ki se nanašajo na varstvo okolja.

Kateri znamki se pod nobenim pogojem ne bi odpovedali?

Zaenkrat se ne bi nobeni od teh, ki jih imam.

Ali svojo strast zbiranja prenašate na svoje potomce?

Zbiranje znamk je povezano s tem, ali imaš to v sebi ali nimaš. Ali imaš zgled ali ga nimaš. Jaz sem brez zgloda začel zbirati znamke. Prijatelji so imeli sorodnike, starše in so od njih podedovali tudi motiv za zbiranje znamk.

Pred kratkim ste v vitanjskem centru Noordung pripravili posebno razstavo znamk.

Da, ob 50-letnici, odkar je stopil prvi človek na Luno, sem pripravil znamke na to temo. Zgodbo sem zaokrožil na ta način, da sem od kolega, ki je zdaj že pokojni, dobil nekaj zelo zanimivih fotografij. To sem oplemenitil z zanimivo filatelijo in še z nekaterimi dokumenti o vesolju, od koder prihajamo in kamor se tudi vračamo.

Lahko navedete še druge pomembnejše dogodke in razstave, ki jih pripravlja vaše društvo?

Letos sem imel v Pokrajinskem muzeju Celje razstavo ob 130-letnici rojstva Alme M. Karlin in 100-letnici njenega odhoda na pot. Numizmatični klub je z učenci II. osnovne šole pripravil tematsko razstavo na isto temo. Kot zanimivost naj povem, da bomo v klubu naslednje leto predvidoma aprila priredili prvo srečanje zbiralcev osebnih znamk. Danes na Noči branja sicer nismo govorili o osebnih znamkah, ampak to so znamke, ki jih lahko naroči vsakdo in na ta način doseže posebno zanimivost, poseben spomin.

Se vam je kdaj v povezavi z zbirateljstvom zgodila kakšna posebna prigoda? Bi nam jo bili pripravljeni zaupati?

Zanimivo je, ampak je, bom rekel, ni nič vsakdanjega, da me kličejo iz različnih koncev. Ali bom tako povedal. Ko sem ob evropskem prvenstvu v košarki v Celju imel razstavo v

Citycentru, je k meni prišla češka košarkarska reprezentanca in bila zelo navdušena, zelo hvaležna, ker sem prikazal tudi njihove športnike na znamkah. Šele zvečer sem na televiziji videl, kdo so bili ti košarkarji. Nekateri so bili zvezdniki ameriške košarkarske lige. Zanimivo je, da sem čez deset dni dobil na dom pismo zahvale, ker sem pripravil to razstavo, priložili so tudi nekaj zanimivih filatelističnih stvari.

Katera znamka oziroma kateri primerki predstavljajo vaš naslednji cilj? Kaj vse še želite pridobiti za svojo zbirko?

Zbral sem praktično vse znamke, ki sem jih želel dobiti. Najdražje ne bom nikoli iskal, ker je predraga. Do zdaj sem pripravil že 34 samostojnih razstav, s ponovitvami 64. Za nekaj časa si bom vzel dopust, ker sem samo letos imel devet razstav. Je pa še nekaj motivov, ki me vlečejo, da bi jih pripravil. Nekaj motivov je, ki izhajajo iz zgodnjega rokenrola in popularne glasbe.

So znamke, ki jih zbirate, vaša osebna last ali last društva?

Vse so moja osebna last.

In za konec, kaj bi položili na srce mladim, ki razmišljajo, da bi postali zbiratelji? Kaj bi jim priporočili glede področja zbiranja?

To je nekaj najlepšega, kar si lahko mlad človek zada. Z znamkami bo dobil mnogo več kot te male lističe s podobami, z zgodbami. Dobil bo nova spoznanja, potoval bo, raziskoval. Odpiral se mu bo neverjetno širok svet znanja in spoznanj. Zato vsakemu predlagam, naj poskusi. Prepričan sem, da nikomur od tistih, ki se bodo bolj poglobili v to, ne bo žal.

Neža Starič

Obstajajo znamke, na katerih sta steklo, kristal, in tudi znamke, na katerih je čipka. Znamke z zlato folijo, dobil sem tudi nekatere športne znamke z zlato folijo. Zlata folija je zaradi tankosti nanešena na papir. Predvsem afriške države zaradi eksplozivnosti tiskajo znamke na zlato folijo. Drugače imam tudi znamke na reciklažnem papirju, tekstilu, usnju ... Vse mogoče obstaja.

NOČ BRANJA

»Knjižnica Laško me je zelo navdušila«

Tudi letos smo imeli noč branja v šoli, bolj natančno v učilnici za slovenščino.

Najprej nas je obiskal zbiratelj znamk. Povedal nam je, da ima veliko originalnih starih znamk, ki se jih več ne da kupiti in da mu je to delo v veliko veselje. Veliko nam je razlagal o znamkah. Zdaj imam drugačen pogled na njih kot prej. Nekaj nam jih je tudi podaril. Doma sem jih pokazala in shranila.

Kasneje smo odšli v učilnico za gospodinjstvo, v kateri nam je opazovalec zvezd opisal svoje delo in pripomočke za opazovanje neba. Bila je velika škoda, da je bilo nebo oblačno in da nismo odšli opazovat zvezd.

Po razlagi o astronomiji smo odšli v laško knjižnico, kjer so nam na začetku opisovali prvo čitalnico v Laškem. Bila sem zelo presenečena, ko so nam povedali, da v prvo čitalnico niso imele

vstopa ženske. Igrali smo igro o pravilih, ki so veljala v čitalnici.

Do polnoči nas je zelo zabavala tudi Alja Kapun. Veliko nam je povedala o svojem poklicu, saj nastopa v monokomediji. Zelo nas je nasmejala, ko nam je govorila besedila iz svojega scenarija. Na koncu je tudi zaplesala in zapela.

V knjižnici smo se posladkali in se vrnili v šolo. Nekaj časa smo še brali knjige, potem so nekateri zaspali. Drugi smo se naprej igrali igro resnica ali izziv, dokler nismo utrujeni zaspali. Zjutraj smo imeli še plesno urico. Tam smo spoznali veliko starih oblačil, iger in plesov. Nekaj smo jih tudi zaplesali, preden so starši prišli po nas. Malo smo bili utrujeni, a polni lepih in zanimivih vtisov. Knjižnica Laško me je zelo navdušila, zato jo bom obiskovala še naprej.

Ana Cvibošek

Foto: Knjižnica Laško

Klara Kovač

POLETNI BRALCI

Boštjan Gorenc Pižama navdušil poletne bralce

Tudi med zadnjimi poletnimi počitnicami je veliko otrok bralo knjige.

V četrtek, 12. septembra, smo se na vrtu Knjižnice Laško zbrali poletni bralci. Na prireditvi je bilo veliko otrok, staršev, učiteljev in starih staršev. Organizator je bila Knjižnica Laško. Gost je bil Boštjan Gorenc Pižama. Je slovenski pisatelj, komik, igralec, raper in prevajalec. Med drugimi prevaja tudi otroško in fantazijsko literaturo. Prevedel je celo serijo knjig o Kapitanu Gatniku in Gospodu Gnildu. Dve svoji zgodbi nam je predstavil. Še zarepal nam je. Pozna veliko vicev in nekaj nam jih je tudi povedal. Lahko smo ga vprašali karkoli in tako smo izvedeli, od kod ime Pižama.

Vmes je bilo poskrbljeno za malo glasbenega predaha. Vsi smo že komaj čakali na žrebanje. Ko

se je končno začelo, smo vsi stisnili pesti in upali, da bomo izžrebani. Nagrade so bile zelo mamljive. Od knjig, celodnevni kart za kopanje v Thermani Laško do glavne nagrade, ki je bila skrivnost. Tudi gost je dodal štiri svoje knjige. Vsi smo dobili še majhno darilo od knjižnice in to je bil USB-ključek. Po prireditvi so glavni izžrebanci imeli intervju, drugi smo lahko dobili Boštjanov avtogram.

Knjižnica Laško je letos spet navdihnila mlade poletne bralce in poskrbela za lep zaključek. Ugotovila sem, da je lahko branje zelo zanimivo, zabavno in poučno, če to počnemo radi in z mislijo, da branje bogati naš besedni zaklad.

Ana Cvibošek

Foto: Gal Jazbinšek

knjiga -e ž (i)

1. **večje število trdno sešitih tiskanih listov:** knjiga ima tristo strani; odpreti, zapreti knjigo; listati po knjigi; debela, drobna, tanka knjiga; velik format knjige; hrbet, platnice knjige; obsežna zbirka knjig / broširana, kartonirana, v usnje vezana knjiga; žepna knjiga manjša, cenena broširana knjiga / omara za knjige // **delo, stvaritev v taki obliki:** brati, napisati zanimivo knjigo; dobra knjiga; leposlovna, strokovna, znanstvena knjiga; poučna, zabavna knjiga; knjiga nabožne vsebine; knjiga o umetnosti / knjiga obravnava aktualne politične dogodke / podaril mu je knjigo pravljic / kuharska knjiga z navodili za kuhanje, serviranje jedi; šolske knjige učbeniki; pren., knjiž. učiti se iz knjige narave, življenja (vir: e-SSKJ)

VRTEC NA OBISKU

»Se v gozdu bojiš, Veliki volk?«

V sredo, 13. novembra 2019, so otroci iz debrskega vrtca ponovno obiskali šolsko knjižnico. Najprej smo se pogovorili o živalih, ki jih lahko srečamo v naših gozdovih. To je bil uvod v napoved prve pravljice iz letošnjega projekta Naša mala knjižnica z naslovom *Se v gozdu bojiš, Veliki volk?*, ki jo je napisal belgijski pisatelj Jan De Kinder.

Prebrala sem pravljico. Nato so otroci ob izjemnih ilustracijah v slikanici pripovedovali, kar so si zapomnili. Mali in Veliki volk sta šla raziskovat gozd. Veliki volk je bil zelo zaskrbljen, saj je povsod videl, slišal, čutil, vohal nevarnost. Mali volk je skušal očku vlitati pogum in je pred njim veselo hodil po gozdu. Veliki volk je premagal svoj strah, sledil svojemu sinu, dokler ni zavohal deklice in njene mame. V pravljici najdemo namig na znano pravljico o Rdeči kapici, zato smo se pogovorili o vlogi volka v njej. Otroci so našli še druge pravljice, v katerih nastopa volk

(npr. *Volk in sedem kozličkov*, Mojca Pokrajculja ...). Sledila je še pesmica Mateja Bora z naslovom *Volk*.

Tokrat smo naše srečanje zaključili malo drugače. Otroci so si lahko izbrali slikanico s knjižnih polic, nato so sedli na trosed ali preprogo in uživali v listanju in ogledovanju ilustracij.

V veselem decembru bo na vrsti nova pravljica in vsi komaj čakamo, da se bomo družili ob kaminu v praznično okrašeni avli vrtca.

Lidija Toplišek

Volk je požrl Rdečo kapico in babico. Potem so mu prerezali »bužija« in mu naložili kamne. Zašili so »bužija« in volk je padel v vodo. (*Maks, skupina Luna*)

Videla sem volka zunaj (maškaro – op. p.), je bil velik in mi je dal liziko. (*Lea, skupina Mavrica*)

Zvečer mi mami bere pravljice. Volk je v pravljici o kozličkih, ko ima kamne v trebuhu in je žejen in gre pit in pade v vodo. (*Lea, skupina Mavrica*)

OBNOVE BEVKOVIIH POVESTI

Lukey in njegov škorec

Lukey je s starši živel v stari koči v Vipavski dolini. Oče je bil včasih kovač. Ker ni dovolj zaslužil, je šel v Ameriko. Nekega dne je poslal veliko pismo, v katerem je bil denar. Napisal je Lukci in mami, naj prideta k njemu. Mati je prodala stvari iz kočice. Začela sta pakirati kovčke, Lukey je s sabo lahko vzel tudi škorce. Prišel je dan odhoda. Mati in Lukey sta se vkrcala na voz. Bilo jima je težko. Voz ju je pripeljal do vlaka. Vlak ju je pripeljal do velike postaje. Šla sta na drugi vlak, ki ju je pripeljal v Genovo. Tam sta šla v pristanišče, kjer je bil velik parnik. Ko so čakali na vkrcavanje, se je Lukey izgubil. Pomagal mu je gospod s sivimi lasmi, prišel je pravi čas, preden je parnik izplul. Z mamo sta se vkrcala. Lukey je prvo noč trdno spal. Ko se je zjutraj zbudil, so bili sredi morja.

Prvi cilj je bil v Franciji. Lukey je bil radoveden in je šel v notranjost ladje. Tam ga je zasačil moški, Lukey se je ustrašil in zbežal. Nekega dne je škorec zbolel. Ljudje na krovu so ga pogrešali. Zdravnik ga je pregledal in mu dal zdravilo. Naslednje jutro je bil škorec bil zdrav. Zato je nekemu gospodu izmaknil tulec in se je hotel pred Lukcem skriti. Odkrila sta slepega potnika. Kapitan se je Lukcu zahvalil za odkritje slepega potnika, zato mu je dal velik bankovec.

Na Portugalskem so slepega potnika odpeljali na policijo. Ko so nekaj časa pluli, se jim je bližala nevihta. Nekateri potniki so dobili morskbo bolezen. Naslednje jutro je Lukey iskal svojo mater, ki jo je našel bolno v bolniški sobi. Ves čas je bil pri njej. Potem se je odpravljal spat, prespal je celo noč in pol dneva. Izvedel je, da mu je mati umrla, in videl je, da so njeno truplo vrgli v morje.

Prispeli so v Argentino. Tam je Španjolka Lukca pospremila do gostilne pri Črnem kosu. Tam so ga vsi pričakovali. Zjutraj je z Markom s parnikom odšel v Parano. V pristanišču je Marko najel kočijo, ki ju je pripeljala do očeta. Oče je bil zelo vesel Lukca, ampak žalosten, ker mu je umrla žena. Lukey je zbolel, zato je nekaj dni počival. Ko je nekega dne oče prišel iz službe, je bil Lukey že v boljšem stanju. Dogovorila sta se, da se bosta, ko bosta dovolj zaslužila, vrnila v domovino.

Larisa Videc

Pestrna

Grivarica je morala v službo. Ampak vedno je zraven hotela tudi Nežka. Mama ji je nekega dne obljubila, da če bo pridna, bo dobila punčko. Zato je bila Nežka zelo pridna, saj je imela rada punčke.

Z mamo sta ji dali ime Pikapolonica. Nekega dne je Nežka opazovala ljudi in nove obraze. Med njimi je bila tudi ženska z imenom Mejačevka. Ona je živela nedaleč stran od mame in Nežke. Malo kasneje je ženska spregovorila in vprašala mamo, če bi bila Nežka pripravljena za pestrno. Tako se je zgodilo in Nežka je že prvi dan pazila deklico Maričko.

Nežka je nekega dne odložila punčko pri drevesu. Tam so se pasle tudi krave. Ko je Tinče zagledal Pikapolonico, se je takoj spomnil, čigava je. Vzel jo je. Ko je Nežka ugotovila, da punčke ni več, je seveda jokala in jo je tudi iskala na vso moč. Marička je bila ves čas sama in na dežju. Ko je Maričko Mejačevka opazila, je bila zelo jezna na Nežko, saj je vedela, da jo je pustila samo. Ko se je deklica vrnila, je bila kregana in tudi tepena.

Tinče ji je ponoči pomagal zbežati domov. Poslovila sta se. Doma je bila bolj vesela. Mama je ni nikoli tepla. Bila je tudi bolna. Obiskal jo je tudi oče. Na žalost ga je le redko videvala. Čez nekaj časa je moral spet oditi. Ampak družbe ji ni manjkalo. Spet jo je čez kakšen dan obiskal Tinče. Pogovarjala sta se. Pripovedoval ji je, kako je pri njih doma ... Potem je moral oditi. Nežka je bila vesela, saj ga je še slišala vsak dan, ko je vriskal.

Mineja Verk

PŠ VRH

Vsi ti brezupno obupni otroci

Oktobra sta nas obiskali knjižničarki Knjižnice Laško in nam predstavili zgodbo iz serije knjig Vsi ti brezupno obupni otroci. Njen avtor je David Walliams. V soboto, 26. oktobra, pa so naši učenci nastopili za starejše krajanje na prireditvi KS Vrh nad Laškim.

Klaudija Košenina

PŠ ŠENTRUPERT

Pohod za športno značko in kros

V petek, 13. septembra, smo učenci in učiteljice v naši podružnični šoli izkoristili čudovito vreme in izvedli prvi športni dan v tem šolskem letu.

Namenili smo ga pohodu in krosu. Zjutraj smo se v šoli dobro okrepčali z okusno in zdravo malico, ki nam je dala obilo energije za na pot. Nato smo se polni pričakovanj in zanosa odpravili proti Mačkovcu. Ko smo prišli na ciljno točko za izvedbo krosa, so nas učenci petega razreda dodobra razmigali in ogreli z razgibalnimi vajami. Nato se je začel kros. Na začetku je bilo med učenci mogoče čutiti nekoliko nestrpnosti in kanček zdrave tekmovalnosti. Med krosom pa so učenci prijateljsko spodbujali drug drugega. Slišalo se je bučno navijanje in spodbujanje ob teku prav vsakega učenca.

Po krosu je sledil krajši počitek. Učenci so popili vodo in se okrepčali s sadjem. Nato smo se odpravili novim športnim dogodivščinam naproti.

Pot nas je vodila do igrišča Športnega društva Šentrupert, kjer so imeli učenci čas za športne igre po izbiri. Igrali so odbojko, veliko zanimanje je bilo tudi za igro nogometa in predvsem druženje s prijatelji ob športnih dejavnostih.

Nato smo krenili na pot proti šoli, kjer nas je že čakalo okusno kosilo, ki se je našim trebuščkom še kako prileglo.

Po čudovitem športno obarvanem septembrskem dopoldnevu so bili učenci bolj ali manj utrujeni, vendar vseeno izredno zadovoljni in veseli, saj so zase in za svoje zdravje naredili nekaj dobrega ter hkrati preživeli čudovit sončen dan, obdani s čari podeželske neokrnjene narave.

Na začetku je bilo med učenci mogoče čutiti nekoliko nestrpnosti in kanček zdrave tekmovalnosti. Med krosom pa so učenci prijateljsko spodbujali drug drugega.

Katja Križan

FOTOREPORTAŽA

Šentrupertski kros

Katja Križan

ŠPORTNI DAN

Tretješolci na jesenskem krosu

Jesen je bila tako lepa, da smo se letos lahko dobro sprehodili in natekli.

Jesenski kros je na razredni stopnji potekal tako kot vsako leto, in sicer v Jagočah. Proga je bila predstavljena vsem učencem, še posebej prvemu razredu, ki je bil tam prvič. Tretji razredi smo že kar vedeli, kaj pomeni sodelovanje na takšnem

teku. Pomembno je sodelovati in ne zmagati. A vendar smo prvim trem dekletom in fantom zaploskali ter jih obdarili s priznanji. Vsem, ki so pritekli srečno na cilj, čestitamo.

Ana Cestnik

MŠ LAŠKO

Prav poseben športni dan

Lepo sončno jesen smo v tretjem razredu končali s pohodom, na katerega smo povabili tudi starše, babice in dedke.

Odziv je bil zelo velik. Dan se je začel s pozdravom vseh, ki so se nam pridružili z majhnim sadnim prigrizkom. Devetošolci so nas nato na igrišču pošteno razmigali in pripravljani

smo bili na hojo. Ta ni bilo nič naporna, saj je bilo med potjo slišati smeh in petje. Ustavili smo se kar trikrat, saj so nas pogostili pri učencih doma. Bil je krasen dan.

Ana Cestnik

PLAVALNI TEČAJ

Uspešni pri učenju plavanja

Kot vsako šolsko leto smo že dočakali prvi plavalni tečaj.

V Thermano smo se tokrat peš odpravili učenci 3.a in učenci podružnice Šentrupert. Vsak dan nas sta nas grela sonce in nenehno učenje pravilne tehnike plavanja. V tretjem razredu je dovolj,

če učenec preplava 35 metrov, vendar večina preplava še več. Tako učenci postanejo plavalci. Plavalec dobi oceno 5, kar pomeni, da preplava 50 metrov v tehniki prsno. Najprej preplava 25 metrov, se ustavi, »naredi mrtvaka« in preplava še 25 metrov.

Ana Cestnik

ŠPELA

FA

Špela Ojsteršek

PŠ ŠENTRUPERT

Sprejem prvošolk

Šolsko leto je spet naokoli in šola že kliče svoje učence nazaj v šolske klopi.

Starejši učenci so bili veseli, saj so ponovno videli svoje sošolce in prijatelje. Za nekatere pa je bil prvi šolski dan prav poseben, saj so prvič stopili skozi šolska vrata. V naši PŠ Šentrupert ni na

novi vstopil noben fant, ampak kar sedem pogumnih punc – Ema, Lana, Ela, Eva, Katjuša, Izabela in Katjuša.

Simona Sirk

PŠ VRH

Juhu, Jumicar je tu!

Četrtošolci in petošolci PŠ Vrh so se 30. septembra udeležili težko pričakovane delavnice Jumicar.

Po zanimivem predavanju o pomembnosti ravnanju pešca v prometu, kjer smo se naučili, da sta najpomembnejša mirna hoja in opazovanje, so imeli učenci priložnost voziti po poligonu z

avtomobili na bencin. Za uspešno opravljeno vožnjo so dobili voziški izpit, pri tem pa spoznali, da vožnja z avtomobilom vseeno ni tako enostavna, kot se včasih zdi, ko nas peljejo drugi.

Klaudija Košenina

PŠ DEBRO

Avtomobilska izkušnja

Klara Golec: 4. septembra 2019 smo se odpravili v matično šolo Laško. Tam smo imeli eno šolsko uro predavanja o prometu. Ko je bilo konec predavanja, smo se na igrišču pred šolo razdelili v šest skupin. Jaz sem bila v drugi skupini. Vozila sem Klaro Gradič, ki je bila moja sopotnica. Hitro sem se navadila. Ko smo se nekaj časa vozili, sem enkrat prevozila stop znak. To je v prometu velika napaka. Zelo mi je bilo všeč.

Tereza Podkoritnik: Zjutraj smo se odpravili v Laško na vožnjo z avtomobilčki. S sošolko Saro sva bili v dvosedežnem avtomobilu. Preizkusila sem se v vožnji, kar pa ni bilo tako enostavno. Upoštevati je bilo treba vse prometne znake. Ugotovila sem, da moraš na zavoro pritisniti pravočasno, saj se avto ne ustavi takoj.

Benjamin Lončar: Program Jumicar je pomemben za nas otroke, ker smo se naučili osnovnih pravil v prometu. Vozili smo avtomobile na poligonu in videli, da ni prav lahko. Marsikdo je prevozil rdečo luč na semaforju ali trčil v drug avto. Nekateri so podrli tudi nekaj proge. Dobro, da je bilo na poligonu. Zahvaljujemo se Občini Laško za to lepo in poučno izkušnjo.

Klara Gradič: Vožnja z avtomobili po poligonu mi je bila zelo všeč. V avtomobilih smo imeli volan, na levi stopalki je bila zavora, na desni pa plin. Ko smo se peljali, smo morali upoštevati prometne predpise in znake. Vsi smo na koncu dobili voziško dovoljenje.

ERASMUS

Učiteljice s Kanarskih otokov v naši šoli

V torek, 22. oktobra, so našo šolo obiskale tri učiteljice s Kanarskih otokov, natančneje z otoka Fuerteventura.

Rita, Librada in Isabel so bile navdušene nad šolo, programom in mestom. Predstavili smo se jim s kvizom Kahoot, s pomočjo katerega so spoznavale Slovenijo in Laško v slovenskem ter angleškem jeziku. Sledila je ura slovenščine pri sedmošolcih. Mentorica je bila učiteljica Tanja

Drolec, prevajalka Katarina Pinosa. Naši najmlajši učenci z NIS so jim zaigrali ljudsko pravljico Mojca Pokrajculja. Z učiteljicami smo se za zaključek obiska sprehodili tudi po mestu in jim razkazali znamenitosti Laškega.

Valentina Gartner

